AȘA ÎNCEPE DIMINEAȚA PREȘEDINTELUI

Fotografia noastră îl înfățișează pe președintele Republicii Finlanda, URHO KEKKONEN, care obișnuiește să înceapă ziua de lucru cu un cros prin parcul reședinței sale.

Președintele Republicii Finlanda, actualmente în vîrstă de 68 de ani, manifestă o predilecție deosebită pentru mișcarea în aer liber după cum o dovedesc, de altfel, și vacanțele pe care le petrece parcurgînd cîteva sute de kilometri — vara, pe jos și iarna pe schiuri, în regiunea Laponiei.

Pasiunea pentru sport a președintelui Republicii Finlanda are — după cum se știe — antecedente temeinice în an'i studenției, cînd a cîștigat opt titluri de campion universitar al țării la diferite probe atletice și titlul de campion național la sărituri cu schiurile.

Medaliile lui Peggy Fleming

Cum era și de așteptat, Peggy Fleming s-a bucurat de cele mai mari onoruri în S.U.A., după ce a cucerit titlurile de campioană olimpică și mondială la patinaj artistic.

Primind-o la Casa Albă, președintele Johnson i-a spus zîmbind:

— Aducînd aceste medalii, ne ajutați să combatem... „fuga aurului"!

Magazin sportul

Recordul automobilistic București - Brașov

CELE TREI TENTATIVE NEFINALIZATE ALE INGINERULUI CALCIANU

Pe parcurs, totuși, trei recorduri:

- BUCUREȘTI — PLOIEȘTI 28 minute
- BUCUREȘTI — CÎMPINA 36 minute
- BUCUREȘTI — SINAIA 58 minute

Astfel după cum promisese, decanul automobiliștilor români, Calcianu, și-a pregătit și el startul pentru a ataca recordul rutei București—Brașov. Alexandru Papană avusese inițiativa și pierduse circa 10 minute cu o bucăl impusă de șoseaua în reparație, cu o pană de cuplaj și cu o barieră; alt competitor, Al. Budișteanu, ameliorase recordul cu numai o secundă 1/5, după ce pierduse și el minute prețioase în luptă cu căruțele țărănești și cu faetoanele lăptarilor, cu o barieră la ieșirea din Cîmpina, cu șoseaua în reparație la Dîrste, la care, culmea ghinionului, se adăugaseră și ultimele patru minute, — tocmai avansul în final asupra recordului lui Papană — „minute mîncate" de inadvertența agenților de circulație destinați să protejeze desfășurarea cursei...

Cu competența-i tehnică unanim recunoscută, inginerul Jean Calcianu și-a organizat și el startul: 1 mai 1939, ora 13, în Piața Victoriei. Animația de pe șosea — era 1 mai și lumea ieșise să prăznuiască Armindenul — i-a făcut pe Calcianu să deslușească dificultățile ce-l așteptau pe întregul traseu; după numai opt sute de metri, precaut și hotărît, el a stopat și a anunțat că reia startul la 6 mai, cînd a și plecat, precis la ora 13, din același punct al Pieții Victoriei, într-o nouă încercare, — a patra din palmaresul cursei, a doua pentru sine.

...Așadar, sîntem în 6 mai 1939, ora 13... În acest moment, la bordul unui „Steyer" de curse, Jean Calcianu a pornit spre Brașov.

Linia de centură de la Otopeni a fost depășită la 4 minute după luarea startului. Apoi virajele de la Săftica îl găsesc pe Calcianu angajat cu 130 km/oră. Cronometrul indică la km 18 al rutei, minutul 7 al cursei. La bifurcarea șoselei cu Snagovul, Calcianu are 3 minute avans asupra timpului în vigoare, iar la Ploiești el intră cu 4 minute înaintea recordului lui Papană, reducînd astfel durata drumului dintre București și Ploiești la 28 de minute.

Pe tot parcursul dintre Ploiești și Cîmpina, mașina trage cu 156 km pe oră și centrul Cîmpinei indică 6 minute avans asupra timpului anterior, fiind ameliorată și aici cifra de itinerar: București—Cîmpina 36 de minute! Să nu uităm că ne aflăm pe o șosea deschisă și bicicliștilor, tracțiunii animale și chiar a unor gură-cască și că totul se raportează la mijloacele mecanice de acum 29 de ani...

Automobilul lui Calcianu gonește de zor. La Gura Beliei, el trece fără „tradiționala poticnire a barierei", iar la Comarnic se intră aproape triumfal: e, de-abia, ora 13 și 57 minute.

Calcianu are 8 minute avans asupra recordului lui Papană și mai multe asupra timpului lui Budișteanu, care-și refăcuse handicapul abia după Posada, spre Brașov.

Dar iată că începe să plouă torențial, șoseaua fiind pur și simplu inundată. După un schimb de priviri cu navigatorul său, Calcianu stopă în fața oficiului telefonic din Comarnic și obținînd legătura cu Bucureștiul, comunică, laconic, serios și hotărît: „Alo, aici Calcianu. Ploaia ne împiedică să continuăm azi. Noi vrem să ajungem la Brașov, nu pe lumea cealaltă".

Două săptămîni mai tîrziu, la 18 mai 1939, Calcianu și-a îndesat basca, a privit tăcut în jur și a pornit din nou la drum. Promisese și nu se cuvenea să nu-și respecte cuvîntul.

De astă dată însă pilota un „Hotchkiss" — exemplar special, sport, de 3,8 litri cu șase cilindri, ce-i fusese pus la dispoziție, din admirație, pentru virtuozitatea sa, de către un alt automobilist, Ionel Zamfirescu.

„Hotchkiss"-ul a țîșnit ca din flintă, exact la ora 13, în aclamațiile celor cîteva mii de sportivi pe care faima și prestigiul lui Calcianu îi adunase în Piața Victoriei.

Desfășurată în plină viteză, cursa părea totuși o probă de regularitate pentru împlinirea baremului statornicit de Calcianu, în pregătirile sale pe traseu și în încercarea precedentă întreruptă la Comarnic, căci punctele principale au fost de astă dată atinse în aceleași timpuri. Nici chiar bariera de la Gura Beliei nu i-a fost potrivnică. Viteza stăpînea întreaga cursă în care, de astă dată, „nea Jean" marca un avans de 19 minute pînă la Sinaia, asupra timpului de bază al lui Papană.

...Dar, la un viraj exigent, — la intrarea în Sinaia, în dreptul hanului „la Lenuța din Zăvoi", Calcianu e obligat să recurgă la un derapaj cu o frînă neașteptată și iată roata din stînga a mașinii sale intrînd într-un pilon de fier, care susținea cablul electric de pe marginea șoselei.

Manevra i-a fost fatală: și această nouă ediție a încercărilor sale e întreruptă.

Timpul pe ruta București—Sinaia (120 km minus cei 2 de la Piața Sf. Gheorghe pînă în cea a Victoriei din București) este excepțional: 58 de minute!

O performanță încă neegalată nici acum, după 29 de ani.

V. FIROIU

„SPORT ȘI LEGENDĂ"

Duminicile unui nesportiv

Mi-au fost totdeauna dragi cărțile în care vibrează, ca într-o cutie de rezonanță, ecourile istoriei, vocile oamenilor de altădată, marea frămîntare a generațiilor trecute. Acelea care sînt scrise cu entuziasm și cu înțelegere poetică în fața vieții, tălmăcind ceva din armonia și calitatea existenței.

Una din ele a fost scrisă de Victor Bănciulescu și publicată recent în Editura Consiliului Național pentru Educație Fizică și Sport. Se intitulează „Sport și legendă", are mai puțin de două sute de pagini, nici trei duzini de imagini și multe versuri citate din odiseea lui Ulise, din epopeea finlandeză Kalevala, din distihurile lui Firdusi, din periele înțeleptului Saadi. Toate acestea spre a ilustra adevărul că omul a devenit ceea ce este prin luptă, prin efortul inteligenței, printr-o continuă aspirație spre mai bine, mai mult, mai frumos.

Victor Bănciulescu este un om de cultură, pentru care sportul, după ce a fost o violon d'Ingres, așadar o „a doua" indeletnicire sau patimă, a devenit singura preocupare. Dar cum? În felul în care concepe omul modern sportul, integrîndu-l preocupărilor generale ale zilelor noastre, mozaicului complex al vieții contemporane. Viața aceasta mi se pare o uriașă lăută, cu strune nenumărate; fără sport, armonia ei n-ar fi completă: i-ar lipsi una din „armonice", tonul de vigoare și optimism, o pată de culoare vibrantă.

În cartea sa, care se citește de nerăsuflate, ca poveștile cu aventuri ale lui Walter Scott sau Alexandre Dumas-tatăl, Victor Bănciulescu povestește, ca „prin gaura cheii", istoria sportului, îngemănarea lui necontenită cu marile legende ale omenirii. Cu un ochi scrutează asemenea cercetătorului științific, pas cu pas, transformarea luptei în artă, metamorfoza forței brute în regulă de joc; cu ochiul celălalt însă, visează! Visează cu argonauții, cu Ulise și aheii, cu Enea și debarcarea-i siciliană, cu năzuința lui Dedal și Icar de a cuceri văzduhul, cu lumea de zăpezi și ghețuri eterne a Eddelor, cu iscusitul Väinämöinen. În felul acesta, capitol cu capitol, înzestrat cu darul rar al stilului limpede și fermecător, Victor Bănciulescu își poartă cititorul prin istorie și prin mitologie, prin trecutul fabulos al omenirii, care — înainte de a născoci pif-paful armelor de foc — a făcut din mușchii și din agera lui minte o armă eficace pentru a-și putea croi un destin mai bun, de a face din speța noastră stăpîna Terrei.

Cartea lui Victor Bănciulescu se citește, cum spuneam fără intenție de eufemism, pe nerăsuflate. Atît de pe nerăsuflate, încît, după ce ai isprăvit-o, te-neîncărcă dorința imperioasă de a o reciti, de astă dată mai puțin... sportiv, adică pe-ndelete!

George SBÂRCEA

Tehnicianul Petre Andreescu, „conducătorul" echipei României, pe traseul „Cursei Păcii"...
Foto: AUREL NEAGU

Start în „Cursa Păcii"!...

Citind titlul articolului, inițiații în ciclism vor spune categoric: „Nu se poate. Marea competiție rutieră începe în luna mai!" Și, totuși, a început. Este adevărat, nu la Berlin, ci la... București și nu pe șosea, ci pe o... planșă. Pentru a nu întinde prea mult umbrele enigmei — ca-n romanele polițiste — vom dezvălui „secretul" imediat.

Cîțiva înflăcărați amatori de ciclism din Capitală — printre care tehnicianul Petre Andreescu, proiectantul Iulian Tănăsescu, economistul Alexandru Durac — au inițiat un joc denumit „ciclism". Pe o pistă desenată se întrec echipe naționale, alcătuite din... pioni colorați, înaintarea fiind hotărîtă de sorți. Fiecare dintre participanți deține palmaresul complet al marilor cicliști (o documentare care o concurează pe aceea a ziarului!), are pe fișă fotografia alergătorului, datele personale, precum și performanțele realizate de acesta în diferite „tururi" ale jocului.

Noul joc — deosebit de interesant — angrenează pe zi ce trece tot mai mulți concurenți, făcînd și oficiul de propagandist al sportului cu pedale prin numeroasele cunoștințe de ciclism pe care le răspîndește. Fără îndoială, cei ce fac cunoștință pe tabla de joc cu Moiceanu și Emil Rusu, cu Vasile Burlacu și Dan Popovici vor dori să-i vadă „vii și naturali" pe velodrom sau la startul și sosirea din cursele de fond.

Inventatorii și animatorii acestui joc au început, cu mai bine de o lună înainte de adevăratul start, cea de-a XXI-a ediție a „Cursei Păcii". Pînă acum, în fruntea clasamentului general individual se află Ion Ardeleanu. El i-a învins la... sprint pe Jacques Anquetil, Felice Gimondi, Eddy Merckx, Bernard Guyot, Gustav Schur, Viktor Kapitonov ș.a. După cum vedeți, din dorința de a-i vedea pe rutierii noștri înfruntîndu-se cu marile vedete ale șoselei, participanții la joc au trecut peste regulile Uniunii Cicliste Internaționale și i-au amestecat pe profesioniști cu amatori...

Oricum, pînă la adevărata „Cursă a Păcii" jocul acestor suporteri ai ciclismului ne-a adus satisfacția de a ne vedea reprezentanții pe primele locuri. Să se transforme oare visul în realitate?

Hristache NAUM

Cum s-a desfășurat acel cros de neuitat din orașul Columbus...

— Schiță de James Thurber —

Mi se umple inima de bucurie cînd aud că în cutare oraș s-a disputat o întrecere de cros... Într-o clipă, prin fața ochilor defilează imagini de neuitat, cînd la semnalul pistolului sute de trupuri tinere se pun în mișcare, pornind să străbată o bucată zdravănă de drum în aerul proaspăt al dimineții, colindînd poteci înguste, traversînd ogoare arate, luînd-o pe cărări de pădure, ca apoi să sosească, cu chipurile obosite, dar zîmbitoare,

2

la locul unde îi așteaptă spectatorii, aplauzele, premiile și paharele cu ceai sau cu oranjadă!...

În clipa următoare, însă, gîndurile mele se întorc, automat, la acel formidabil „cros" din orașul Columbus, care a bătut — cred — toate recordurile în materie de participare și la care — vă asigur — au luat parte nu numai tineri mlădioși și sprinteni, dar și copii, mame, bunice, bătrîni pensionari și chiar invalizi în cărucioare, într-un cuvînt, întreaga populație înregistrată în fișele orașului Columbus la memorabila dată de 12 martie 1913...

...De fapt, „plecarea" s-a dat pe neașteptate, cam prin jurul prînzului, atunci cînd Strada Mare vuia de zumzetul numeroșilor oameni de afaceri care discutau, calculau, ademeneau prin lingușiri, ofereau, refuzau și ajungeau în cele din urmă la compromisuri. Deodată, cineva o luă la fugă! Probabil își amintise, brusc, că avea întîlnire cu soția și că întîrziase! Fapt e că el o rupse la fugă spre răsărit. Un alt cetățean o luă și el la goană! Apoi, un alt individ, un afacerist corpolent, porni și el în trap mărunt, tot spre răsărit. În cinci minute toată Strada Mare alerga! Un murmur puternic se cristaliza treptat în temutul cuvînt „dig"! Apoi, cineva completă: „s-a rupt digul". O bătrînă, un polițai sau cerșetorul surdo-mut? Nimeni n-a știut cine a rostit aceste teribile cuvinte! Important este că aproape 2 000 de cetățeni de felurite vîrste o rupseră, pe neașteptate, la fugă. Apoi, cineva cu prezență de spirit, strigă: „Luați-o spre răsărit!" Adică spre răsărit, departe de fluviu, unde te afli în siguranță! Riuri negre de bărbați

3

și femei începură să se scurgă spre răsărit! Aceste riuri ale căror surse se aflau în magazinele, birourile și cinematografele de pe străzile principale, erau alimentate de alte pîrîuri și afluenți mai mici, conținînd gospodine, copii, invalizi, servitori, poștași, pompieri, ciini și pisici ce ieșeau în goană din casele pe lîngă care curgeau curentele principale de oameni înnebuniți de spaimă!... Bunicul a avut o atitudine foarte curioasă față de această revărsare de oameni care alergau pe străzi în viteze variabile. El credea că primejdia căreia trebuie să-i facem față era brigada lui Nathan Bedford Forrest, unul din comandanții cavaleriei confederate. Deși singura salvare era fuga, bunicul s-a opus cu îndîrjire, agitînd prin aer vechea sa sabie militară. „N-au decît să vină ticăloșii", zbieră el. Iar noi, privind la mulțimea care se scurgea pe sub ferestrele noastre, accelerînd viteza și urlînd „Luați-o spre răsărit!", am fost nevoiți să-i tragem bunicului una-n cap cu scîndura de călcat ca să-l amețim! Incomodați oarecum de corpul bătrînului domn (circa 85 kg), am fost depășiți de toți... crosiștii orașului după prima milă. Ținînd minte totuși că mama a stins toate focurile, a-nchis bine ferestrele și a luat cu ea o duzină de ouă și două piini. Plănuia să ajungă la o mătușă din Palatul Memorial și să caute adăpost în vîrful lui! Mici grupuri de pompieri, polițiști și militari în uniforme de gală — avusese loc o paradă la Royal — adăuga o notă de originalitate talazurilor de crosiști ai orașului Columbus. „Luați-o spre răsărit!", țipă o fetiță cu voce pițigăiată, trecînd în viteză pe lîngă o verandă unde dormita un colonel de infanterie. Obișnuit cu hotărîrile rapide și ordinele care nu se discută, ofițerul coborî în salturi sprintene de pe verandă și, fugind cît îl țineau picioarele, urlă: „Luați-o spre răsărit!". „Ce s-a întîmplat?" îl întrebă

4

un grăsun pleșuv care stătea în poarta vechii sale case. Ofițerul se opri din fugă și-o întrebă pe fetiță ce se întîmplase. „S-a rupt digul!" spuse fetița îngrozită. „S-a rupt digul!" repetă atunci ofițerul, adăugînd: „Luați-o spre răsărit!". În curînd, purtînd în brațe fetița sleită de oboseală, colonelul conducea, gîfîind ca o locomotivă, o companie de ostași în ținută de instrucție și alți trei sute de civili care se adunaseră în jurul lui, ca sub faldurile unui drapel! Nimeni n-a fost în stare să calculeze cu precizie cîți au luat parte la marele cros din anul 1913, întrucît panica izvorîtă de pe Strada Mare se împrăștiase peste tot orașul și angrenase în această competiție de cros pe toți cei ce puteau umbla pe unul sau două picioare, plus Clive Stone din Strada Mierei, care cerșea de zece ani, susținînd că nu mai e în stare să facă o mișcare, avînd picioarele complet paralizate! Ei bine, Clive Stone a condus plutonul pînă aproape de marginea orașului!... Ajungînd din urmă o femeie care, deși trecută de mult de 50 de ani, alerga cu multă ușurință, într-o splendidă formă sportivă, am întrebat-o gîfîind: „Ce s-a întîmplat?" Ea mi-a aruncat o privire rapidă și, privind înainte, a accelerat pasul, spunînd: „Nu mă-ntreba pe mine. Întreabă-l pe Dumnezeu!" Doctorul Mallory trecu pe lîngă mine într-un „fuleu" formidabil! „Ne-a prins", strigă el, iar eu am fost încredințat, datorită puterii de convingere a doctorului, că orice ar fi fost acel lucru, el ne prinsese, într-adevăr! Mai tîrziu am aflat că în urma doctorului Mallory se afla un băiețel cu patine pe roți, iar doctorul luase huruitul patinelor drept zgomotul apelor ce năvăleau din urmă! În cele din urmă, doctorul Mallory s-a prăbușit extenuat la colțul Bulevardului Pearson, așteptînd resemnat ca valurile reci și înspumate ale rîului Scioto să-l

5

înece în uitare! Băiatul cu patine trecu pe lîngă el. Doctorul privi în urmă. Nu văzu nici urmă de valuri, dar cu toate astea, după ce își trase sufletul cîteva clipe, o porni iar în trap mărunt spre răsărit!

„Crosul" din orașul Columbus s-a terminat tot atît de brusc pe cît de brusc începuse, iar participanții s-au refugiat pe la casele lor, lăsînd străzile pustii și liniștite! Cîțiva oameni mai prudenți, părăsindu-și nevestele, stenodactilografele, casele și birourile au fugit chiar pînă la Reynoldsburg, la douăsprezece mile depărtare spre răsărit! Cincizeci au fugit pînă la Country Club, la 15 mile de oraș. Cei mai mulți, neantrenați sau prea vîrstnici pentru o competiție atît de dificilă, au ajuns la patru mile depărtare de oraș spre răsărit și acolo s-au cățărat în pomii de pe marginea șoselei, așteptînd apele să vină peste ei. Cînd zăpăceala s-a mai liniștit, iar oamenii s-au întors rușinați pe la casele lor, afirmînd că nu fugiseră decît o foarte scurtă distanță și găsind diferite motive ca să-și justifice goana, inginerii orașului au demonstrat tuturor că admițînd chiar faptul că digul s-ar fi rupt, nivelul apei nu s-ar fi putut ridica pe străzi mai mult decît... 5 cm!

...A doua zi, orașul Columbus și-a văzut de treabă ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat! Nimeni n-ar fi îndrăznit, însă, să facă glume! Și chiar acum, după atîția ani de atunci, sînt oameni ca doctorul Mallory care țin gura închisă ca o scoică dacă aduci vorba de după-amiaza Marii Alergări... S-au găsit însă și răutăcioși din alte orașe, care țin cu tot dinadinsul ca orașului Columbus să i se decearnă titlul de „Întemeietorul crosului popular"...

...Oameni răutăcioși, ce să le faci!

Adaptare de **George MIHALACHE**

RĂSPUNDE Ion Poștașu

NICOLAE GH. DODU, COMUNA CRETULEȘTI. — 1. În 1964, titlul de campion de box al țării la categoria pană a fost cîștigat de C. Buzuliuc. 2. Depun în favoarea dv: Pavlovici a făcut parte din formația echipei Steaua, atît în semifinala „Cupei României", ediția 1963—1964 (2—1 cu Rapid), cît și în finala competiției (3—5 cu Dinamo București). El a jucat mijlocaș, împreună cu Koszka.

ION VAPINA, LIPOVA. — Ați pierdut: Dinamo București nu este la prima victorie, la Craiova, asupra Universității, ci la a doua. În ediția 1964-1965, fotbaliștii de la Dinamo au cîștigat chiar la o diferență de două goluri. Uneori, își mai spune cuvîntul și... fotbalul, nu numai terenul propriu!

FLOREA SFETCU, BUCUREȘTI. — Un „amical" între echipele Steaua și Dinamo, disputat anul trecut, care s-ar fi încheiat cu scorul de 9—3 pentru Steaua? Dacă e vorba de echipele de rugby, s-ar putea. Altfel, nu!

MARIAN PETREANU, CÎMPINA. — Nr. 10 al Rapidului, Ioan Dumitru, a împlinit 18 ani la 2 ianuarie. A debutat la 13 ani, în 1963, la juniorii „Confecției", de unde a trecut la Rapid, impunîndu-se ca junior și fiind promovat, după cum știți, în prima echipă. Primele sale meciuri în „A" ni-l prezintă ca pe un mare talent. Importante sînt însă... următoarele. Poate că micul rapidist va face excepție de la regulă și nu va rămîne o simplă licărire. Ne-ar bucura!

AUREL STROIA, BUCUREȘTI. — Ne spuneți că lucrați la serviciul C.T.C. (Controlul tehnic de calitate). Ar fi bine să se vadă acest lucru și cînd vă apucați să scrieți poezii!

ILIE BOTOȘAN, SIBIU. — În 1965, Gheorghe Gornea a apărat poarta echipei Steaua. El este originar din Sinaia și are 24 de ani (mai precis: îi împlinește la 2 august).

SERVU ARON, CLUJ. — În meciul cu Steagul roșu (scor: 7—1!), Viitorul a alinlat următoarea formație: Adamache — Pal, Peteanu, Răcelescu — D. Popescu, Nește — Mureșan (Sorin Avram), Dumitriu I, Dumitriu II și Haidu. În alte meciuri au mai jucat: Suciu, Ghergheli, Matei, Naghi, Pavlovici, Pojoni. Antrenorii formației au fost Bazil Marian și Gheorghe Ola.

S. BURADA, PITEȘTI. — Petru Emil joacă acum la C.F.R. Cluj, în divizia B. Să vă spun și numele celuilalt mijlocaș al acestei echipe: Alexandru Vasile. Ambii — internaționali!

I. SUTH, CLUJ. — 1. **„Un jucător, enervat de faptul că un spectator n-a retrimis imediat în teren mingea pe care o prinsese, se repede la acesta și-l lovește. Ce dictează arbitrul? Are dreptul să-l elimine din joc?"** Cu o întrebare ca asta îi „tîntești" la o reexaminare și pe purtătorii ecusonului F.I.F.A. Cei care au alcătuit regulamentul s-au gîndit la toate eventualitățile, numai la asta nu! Dacă aș fi arbitru, aș asimila gestul respectiv cu infracțiunea de care se ocupă articolul 12 — atitudine nesportivă — și l-aș elimina din joc. În plus, cel lezat se poate adresa justiției. 2. „La un meci de fotbal, în prima repriză o echipă „trage de timp" (mingi trimise intenționat în tribună, simulări de accidente etc.). Cînd se socotește acest timp? La sfîrșitul primei reprize, la sfîrșitul jocului sau... de loc?" Partea finală a întrebării dv. ne-a făcut să zîmbim. Și știți de ce? Fiindcă... aveți dreptate! Uneori, arbitrii arată ceasul echipei care trage de timp, dar la sfîrșit acordă un fel de amnistie (exemplul dat de dv. nu este însă valabil: meciul Dinamo București — F. C. Argeș, întrerupt 8 minute din cauza accidentării lui Dumitrache, a fost prelungit cu tot atîtea minute). Dacă totuși un arbitru înțelege să-și facă datoria și să dicteze recuperarea timpului pierdut, lucrul acesta nu se poate petrece după preferințe, la sfîrșitul primei reprize sau la terminarea jocului, ci numai la sfîrșitul reprizei în care a constatat irosirea voită, din partea unei echipe, a timpului de joc. Nu există nici un echivoc în această privință.

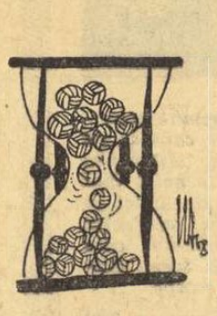

Ilustrații: N. CLAUDIU

Box pe micul ecran

FENOMENALUL ARCHIE MOORE

...Campion mondial la categoria semigrea între 1952 și 1962, Archie Moore și-a pus titlul în joc de 9 ori și de fiecare dată a terminat învingător. În meciul de la 11 august 1954, pe care-l va prezenta televiziunea noastră azi în cadrul emisiunii „Careul magic" — Moore și-a apărat titlul în fața lui Harold Johnson, învingîndu-l prin K.O. în repriza a 14-a. Dar nu despre meciul acesta vom vorbi astăzi, ci despre „fenomenul Moore", sportiv care a deținut titlul mondial pînă la 50 de ani!

Născut la 13 decembrie 1913, el a debutat la profesionism la 31 ianuarie 1936. A boxat — fără nici o întrerupere — pînă în anul 1963, cînd s-a retras din ring și s-a dedicat artei cinematografice în care a obținut succese deosebite. Spectatorii români și-l amintesc din filmul *„Aventurile lui Huckleberry Finn"*, în care a deținut rolul principal. Moore a devenit campion mondial al semigreilor la 17 decembrie 1952, cînd l-a învins la puncte în 15 reprize pe J. Maxim — pe atunci cu 9 ani mai tînăr decît el — și a repetat acest succes la 27 ianuarie 1954. Și-a încercat forțele și la categoria grea, însă la 21 septembrie 1955 a fost pus K.O. de către neînvinsul Rocky Marciano. I-a rezistat însă acestuia 9 reprize!

După retragerea acestuia din activitatea competițională, este declarat competitor la titlul mondial, împreună cu Floyd Patterson. Pierde și de data aceasta prin K.O. în repriza a 5-a. Meciul s-a disputat la Chicago în 30 noiembrie 1956. Nu abandonează ideea de a-și înscrie numele între cîștigătorii centurii supreme, dar încercarea făcută la 15 noiembrie 1962 eșuează, întrucît este pus K.O. în repriza a 4-a de Cassius Clay.

Moore a susținut, în 27 de ani — 229 de meciuri, dintre care a cîștigat 141 prin K.O. și 53 la puncte, a terminat la egalitate de 8 ori și a fost învins de 18 ori la puncte, de 2 ori prin descalificare și de 7 ori prin K.O.

Adversarul său, Harold Johnson, s-a născut la 9 august 1928 și a debutat la profesioniști în 15 mai 1946. A susținut — pînă în 20 aprilie 1964 — 81 de meciuri și a cîștigat 33 prin K.O., 39 la puncte, a pierdut de 5 ori la puncte și de 4 ori prin K.O. Nu și-a mai încercat șansa de a deveni campion mondial decît după retragerea lui Moore din ring, așa că abia la 24 aprilie 1962 — cînd l-a învins pe Eddie Cotton la puncte în 15 reprize — devine campion mondial la categoria semigrea.

Fl. STANOMIR
antrenor de box